

dette Pres hurtigt ophæves igen. Det første, man skulde antage at Arkitekten havde gjort, var at gøre Bygherren, Professor Keller, opmærksom paa, at det var en ren Fejltagelse, naar han var gaaet ind paa at bygge denne Anstalt for 2000 Kr. pr. Patientplads. Denne Oplysning vilde naturligvis hurtigt være bragt videre til Kultusministeren. Da denne endnu Dagen forud var enig med sig selv om ikke at ville gaa med til Sagen, og kun havde ladet sig ombestemme af Kellers Forsikringer, vilde han sikkert hurtigt have ophævet Presset paa Udvalget. Saa havde Sagen faaet Lov til at hvile til næste Aar, og man vilde til den Tid have den anderledes grundig undersøgt, derunder ogsaa undersøgt, hvor meget den valgte Byggegrund i Breininge vilde fordyre det hele Foretagende i Forhold til andre rimelige og fornuftige Byggegrunde. Det er imidlertid ikke sket. Der er ikke sket nogen Henvendelse fra Arkitekten til Bygherren, Anstaltens Direktion, og man maa antage, at Arkitekten i det hele slet ikke har gjort opmærksom paa den skæbnsvangre Fejltagelse, som har ledet Professor Keller til at presse Kultusministeren til at gaa ind paa Loven. Da denne Erklæring fremkom i „Berlingske Tidende“, skrev nemlig Professor Keller til Arkitekten — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse denne Erklæring, den er kun paa et Par Linier —: „I Deres Erklæring i „Berlingske Tidende“ udtaler De allerede for 2 Aar siden at have udtalt, at Opgaven for de 2000 Kr. pr. Plads var uløselig. Jeg beder Dem meddele, om De mener at have afgivet denne Erklæring til mig, og om den ligger før eller efter Deres til Departementschef Asmussen afgivne Overslag“. — Svaret lød ganske kort: „I „Berlingske Tidende“ staar ikke, at Opgaven var uløselig, men næsten uløselig. Og det have vi vel altid været enige om“. Som man ser, gaar Arkitekten i Virkeligheden ganske uden om Spørgsmaalet, som han slet ikke besvarer, og nøjes med at indskyde sig under, at der staar „næsten“. Førte Arkitektens Opfattelse, at det var en ren Fejltagelse, naar Professor Keller var indgaaet paa Sagen, en Fejltagelse, der alene var grundet i, at de ikke havde haft Tid til at tale sammen, saaledes ikke til, at han fik den hele Sag standset og udsat, hvad der havde været Tid og Lejlighed nok til, burde den dog i alt Fald have ført til noget andet. Og dette burde være, at man ikke vovede sig til Arbejdet, før

der forelaa et nøjagtigt, omhyggeligt og paalideligt Generaloverslag. Det maatte ventes og forudsættes, at man først efter at have tilvejebragt et saadant, først efter at have skaffet sig al mulig Vished, begyndte paa et Arbejde, som Arkitekten paa Forhaand havde betragtet som næsten uørligt. Men heller ikke den Fremgangsmaade er fulgt. Man er begyndt med et enkelt Overslag over en Bygning, saa har man fortsat med en anden, og saaledes er der kørt videre, indtil man, som Direktionen erklærer i sin Skrivelse, der forelaa for os i Fjor, den 1ste Februar i Fjor stod paa omtrent bar Bund med Bevillingen og først nu naaede at skaffe sig Overslag over en meget betydelig Del af Arbejdet, Ingeniørarbejdet. I øvrigt havde man hidtil stadig holdt sig til, at man forhaabentlig nok stadig var paa „den sikre Side“. Paa den Maade kørte man videre med det Arbejde, der var paabegyndt fra Lederens, Arkitektens Side med den Forvisning, at det var en Opgave, der var næsten uløselig, og som Direktionen kun ved en Fejltagelse havde paataget sig. Jeg skal tillade mig at oplæse den vedkommende Del af Arkitektens Erklæring: „Foreløbig skal jeg kun bemærke, at det — hvad jeg alt har udtalt for 2 Aar siden — var en næsten uløselig Opgave at bygge en saadan Anstalt for ca. 2,000 Kr. pr. Individ. Naar Professor Keller en Gang — med Kniven paa Struben — uden at der var Tid til at konferere med mig, har udtalt, at han dog mente det muligt, skyldes dette en fra hans Side fuldstændig undskyldelig Fejltagelse. Ogsaa dette skal jeg dokumentere“. Jeg erindrer om, at vi lige saa lidt have set nogen Dokumentation af dette som af det Sammenstød af uheldige Omstændigheder, der skal have bevirket den hele Misère. Havde altsaa denne Opfattelse hos den Mand, der skulde planlægge og lede det hele Arbejde, saaledes ikke den Virkning, man kunde have ventet, at man ikke havde paabegyndt Arbejdet, ej heller det, man dog i anden Linie kunde have ventet, at man ikke havde paabegyndt det, før man havde sikret sig omhyggelige samlede Overslag, kunde man have ventet, at dens Fremkomst vilde have foranlediget den højtærede Kultusminister til at sætte sig i Bevægelse. Den højtærede Kultusminister modtog, da han indtraadte i Regeringen, Byggeforetagendet ved Breininge som en Arv fra sin Forgænger — en Arv, som sikkert Forgængerens har været glad ved at kunne slippe. Sagen var løben paa